

Ο άγιος άσωτος και ο εύσπλαχνος πατέρας

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο σκανδαλώδης σεβασμός της ελευθερίας

Στην παραβολή του ασώτου ο Θεός πατέρας σέβεται καταπληκτικά την ανθρώπινη ελευθερία και βούληση. Ο πατέρας της παραβολής δεν νοιάζεται για το κύρος του, για το τι θα πει ο κόσμος, ότι θα χάσει το στήριγμα, τον βοηθό του το παιδί του. Λυπάται για τη φυγή μα δεν θέλει να την αποτρέψει ενώ μπορεί. Σκανδαλίζει μερικές φορές αυτή η μεγάλη ελευθερία του Θεού. Θα θέλαμε να μας είχε πιο περιορισμένους. Δεν ξέρουμε να εκτιμούμε και να χαιρόμαστε την ελευθερία. Η αγάπη του πατέρα είναι λίαν αρχοντική. Θέλει πλησίον του αγαπητά παιδιά και όχι σκλάβους και δούλους ανελεύθερους, φοβισμένους, τρομαγμένους. Τον αφήνει να

καταχρασθεί την ελευθερία του, παιχνίδι πολύ επικίνδυνο. Τα ξυλοκέρατα, ξέρετε, είναι γλυκά στην αρχή και στυφά στο τέλος όπως και αμαρτία. Δίχως Θεό ο άνθρωπος πεινά, διψά και είναι μόνος. Πείνα και δίψα ακόρεστη, μοναξιά φοβερή. Το κυνηγητό της ηδονής έφερε ανυπόφορη οδύνη. Όμως η μεγάλη αγάπη του πατέρα τον συνόδευε πάντοτε. Δεν τον έκανε να τη λησμονήσει και να απογοητευθεί. Ήταν απόλυτα βέβαιος για την αγάπη του πατέρα του και αυτό τον έσωσε. Τον έσωσε ακόμη η μη αργοπορία και η μη αναβολή. Η σωτήρια σκέψη έγινε αμέσως πράξη.

Ο πατέρας τον περιμένει, τόση ήταν η αγάπη του. Έτσι λέγουν οι άγιοι πατέρες: η ευαγγελική αυτή περικοπή μόνο αν σωζόταν από όλο το ευαγγέλιο, αρκούσε για τη σωτηρία του ανθρώπου. Η δε παραβολή δεν θα έπρεπε να λέγεται του ασώτου υιού αλλά του εύσπλαχνου πατέρα.

Ο **δεύτερος** **άσωτος**

Όμως στη συνέχεια της παραβολής υπάρχει και ο πρεσβύτερος υιός. Ζητά ανταμοιβή για την εργασία του, καυχιέται για την ηθική του μεγαλοσύνη και αισθάνεται ασύγκριτα καλύτερος του αδελφού του. Δεν έχει καμιά διάθεση να συμμετάσχει στη χαρά του πατέρα για την επιστροφή του χαμένου αδελφού. Τα γεγονότα τον ξεμασκάρεψαν, τον παρουσίασαν γυμνό από κάθε αρετή. Έχουμε δύο ασώτους υιούς τελικά. Ο πρώτος ο νεώτερος, μετανοεί και επιστρέφει με δάκρυα στο σπίτι του. Ο δεύτερος, απρόσμενα, καταφαίνεται άσωτος δίχως να απομακρυνθεί από το σπίτι του. Ασωτεύει στην αυλή και τον λογισμό του, κάνει σπήλαιο ληστών την καρδιά του. Ούτε καν μπαίνει στο σπίτι του, είναι ένας στυγνός και ακέραιος Φαρισαίος που απαιτεί από τον Θεό να τιμωρεί τους αμαρτωλούς και να δικαιώνει τους ίδιους. Δάκρυσε και ο τελώνης και ο άσωτος, όμως ο Φαρισαίος και ο πρεσβύτερος υιός δεν δάκρυσαν καθόλου γιατί είχαν εγωισμό που δεν σε αφήνει να δακρύσεις.

Χρειάζεται προσοχή και προσευχή να μας φωτίσει ο Θεός να διακρίνουμε την κατάστασή μας, γιατί **το τραγικό είναι να ζει κανείς εντός της Εκκλησίας και να είναι εκτός όπως ο πρεσβύτερος υιός.**

Οι πατέρες και οικογενειάρχες, οι γονείς και οι δάσκαλοι να ανέχονται τα παιδιά, να τα διδάσκουν να τα ρίχνουν στο **φιλότιμο**, να τα διδάσκουν με το φωτεινό τους παράδειγμα, να υπομένουν, να ελπίζουν, να προσεύχονται.

Τελικά ο όσιος τελώνης και ο άγιος άσωτος αυτό κάνουν, αφού μιλούν με έργα για πραγματική μετάνοια, ενώ αντίθετα ο «δίκαιος» πρεσβύτερος υιός και ο Φαρισαίος απαιτούν αναγνώριση και σεβασμό, είναι αμετανόητοι και υποκριτές, δεν μετέχουν στη χαρά των άλλων, είναι τρομερά εγωπαθείς. Ας μιμηθούμε λοιπόν τον τελώνη και τον άσωτο στη μετάνοιά τους για να ζήσουμε τον παράδεισο από τώρα.

του π. Μωυσή Αγιορείτη

Ευχαριστίες στον Σπυρίδωνα Γκ. για την αποστολή του κειμένου

Πηγές: imverias.blogspot.gr - istologio.org